

spadestik dybere. EU-debatterne rundtom i landet har været særdeles konstruktive og dermed også inspirerende for det danske EU-medlemskab.

Europaudvalgets formand, fru Elisabeth Arnold, har allerede gennemgået en stor del af resultaterne af den danske del af tænkepausen, og jeg kan tilslutte mig de mange rosende ord. I Folketingets Europaudvalg følger vi os i dag bedre klædt på til at rådgive statsministeren og udenrigsministeren om EU's fremtid i forbindelse med regeringschefernes topmøde her i midten af juni i Bruxelles, og vi er opsat på at medvirke til at skabe så stor enighed som muligt i Europaudvalget i forbindelse med den beretning, som vi skal afgive inden for de kommende uger. Med Europaudvalgets beretning om så vel tænkepausen som EU's fremtid er vi sikre på, at vores statsminister vil være velpåklædt til en konstruktiv debat på EU's topmøde.

Kl. 14.45

Det, at vi har haft en god EU-debat i Danmark, har dog ikke løst alle EU's problemer. Bl.a. er traktaten fortsat uafklaret. EU's forfatningstraktat er god for Danmark, og vi ville gerne have medvirket til at stemme ja til den. Men to lande har jo desværre stemt nej og dermed skabt usikkerhed om den nye traktats fremtid. EU's regler kræver som bekendt, at alle 25 lande siger ja til en traktatændring, for ellers kan den ikke gennemføres, så selv om 16 lande har sagt ja, og endnu et land, det kommende formandskabsland Finland, er på vej til det, kan der altså ikke vedtages en ny forfatningstraktat på nuværende tidspunkt. Nejerne har bragt så megen usikkerhed ind i gennemførelsesprocessen, at vi i Danmark og flere andre lande har måttet sætte ratifikationsprocessen i stå. Denne pause ser ud til at skulle vare mindst et år endnu, og først efter nyvalg i Holland og Frankrig er der igen håb om fremdrift i de to lande.

EU's fremtid blev drøftet for et par dage siden på udenrigsministrenes møde i Wien. Efter regeringsskiftet i Tyskland har vi mødt helt anderledes konstruktive Europatanker hos den nye tyske regeringschef Angela Merkel. Tyskland pressede sammen med Spanien kraftigt på for at bringe EU-samarbejdet fremad, og forfatningstraktaten fik nyt politisk liv. Desværre kan ikke alle medlemslandene støtte denne linje, og derfor må vi i EU overveje alternative løsninger.

Statsministeren opstillede allerede i sin tale på Københavns Universitet for en måneds tid siden tre mulige løsninger for EU's fremtidige

traktatgrundlag: Enten går vi videre med forfatningstraktaten, eller også sker der ingenting, og EU kører videre med de nuværende traktater, og endelig er der en tredje løsningsmulighed, hvorefter de 25 lande ser sig om efter et nyt kompromisforslag. Det er det, der er blevet døbt en såkaldt minitraktat.

I Venstre ser vi helst, at forfatningstraktaten snarest muligt kan ratificeres, for den leverer faktisk nogle af de løsninger, som borgerne har efterlyst i forbindelse med vores tænkepause. Her tænker jeg på muligheden for et mere effektivt samarbejde om at bekæmpe terror, menneskehandel og international kriminalitet samt en skarpere udenrigspolitisk profil på verdensscenen.

Kan forfatningstraktaten ikke gennemføres, må vi søge et alternativt kompromis, og her kan den såkaldte minitraktat komme i betragtning. Det vil være en god idé at forsøge at enes om såkaldt institutionelle ændringer, fordi der er behov for større beslutningsdygtighed, der er behov for mere demokrati og åbenhed, og der er behov for mere kontinuitet i samarbejdet i EU. Det sidste kan gennemføres med længere valgperioder for EU's formand end de nuværende 6 måneder.

Institutionelle ændringer er nødvendige, selv om de sandt for dyden ikke er folkelige at diskutere. Når ændringerne er nødvendige, er det, fordi der er i allerhøjeste grad et behov for at bringe EU tættere på borgerne. Det aldeles ufolkelige begreb institutionelle ændringer drejer sig i virkeligheden om at gøre EU-samarbejdet mere åbent, mere demokratisk og mere effektivt. Europæerne skal have bedre mulighed for at følge de politiske beslutninger i fællesskabet, og det skal gøres ved større åbenhed om beslutningerne i så vel det danske Folketing som EU.

Nok så vigtigt er det at gøre det lettere for så vel Ministerrådet som Europa-Parlamentet at gennemføre EU-lovgivningen. Når det bliver hurtigere at gennemføre lovgivningen i EU, bliver det samtidig lettere for befolkningerne og deres formidlere, altså journalister, lobbyister, interesseorganisationer og politiske partier, at følge beslutningsprocessen. I dag går der i gennemsnit et par år, fra et EU-lovforslag bliver fremlagt af EU-Kommissionen, til det er vedtaget i så vel Ministerrådet som Europa-Parlamentet. Det er meget lang tid, ca. fire gange så lang tid, som når vi gennemfører ny lovgivning i Folketinget, og den meget langsommelige beslutningsproces betyder i praksis, at det mange gan-